

Читав Юліансько, перешитованъ за кі-
тлом, немил, як в землю занав ся. Посхо-
дили ся раз люде в неділю як звичайно
до корзин, пот, частують ся, розміста-
ють, бесідуєть, старі, балакають. Прийшов і
Абрамко (орендар) і диним: „Як са маєте,
добрі люде? богдай ви віковали та здоро-
ві горівку пили! чи чули ви, яку я маю
шкоду? Ані заї! Часній котел повний, що
у вишницї, ти хтось украв; чи не чували
ви, люде, чи не пролаивав хто в місті або
ще?“ А Іванко туж за плечима зго по-
терпав, думаючи, що хто із громади на-
дибав в бортек збо тце, і казав відбивав
ся (бо бачите, як злодію пивця горит):
„Е, не журися, Абрамку, ще він ся най-
де, хтоб зго украв? Чужого не було, а
свій хотьби узав, то далеко єе повїе, от
можє де в корчі кинув, тай там лежить;
тай де-ж би він зго вїе через село до
міста, то би хто узрів із громади.“ —
„Говори си, говори!“ перебив арендар:
„оно возьме, чоговче, порубав, забере в
міх, тай понесе до міста, проласть тай